

De Roeping van Broeder Willem.

alleen, viel het reusachtig zwarte paard met zijn berijder in de knieën, en de ridder stortte voorover uit het zaal en bleef bebloed en bewusteloos liggen in het tot kleverig vocht vertrapveld gras.

En de jonge monnik daar hoog in de lucht, hoog óprijzend tussen al die schijn gedaanten van helden, rukte de Leliederidder de standert uit de handen en sloeg hem dan driemaal met zijn goedendag op het hoofd . . . , — eenmaal heel hard — toen zachter — noch zachter, — tot eindelijk de stervende ogen zich sloten en de ridder, strak en stijf, met bleek blauwe lippen en bloedloze wangen, werd wechgedragen uit het gedrang.

En boven hun hoofden in de goudblanke schemer, streken de witte duiven en de raven. . . . En de duiven joegen de raven op de vlucht.

Toen, — als gordijnen, schoven de wolken weer toe, en noch steeds knielden de kinderen op de lage treden van het outer tussen de stille vlammen van de roomwitte kaarsen.

Doch toen ze, twee dagen later, moe noch van de lange, verre bedevaart, naast elkaar lagen in het brede, witte bed, als kleine vogeltjes in hetzelfde nest, toen lei Janne zijn arm om Willems hals, en vertelde hem fluisterend, dat ook hij, toen ze in Groeningen waren, net als zijn broertje een viezioen had gehad.

Hij ook was aan zichzelf verschenen, neerslaande, in de nederige pij van de Karmelieten, een ridder met een vorstenkroon.

En zulk een invloed behield, gedurende hun gehele verdere jeugd, het viezioen van die onvergetelike Meidag op hun zielen, dat zij, in hetzelfde jaar 1300, toen de oudste pas zijn een en twintigste en de ander zijn negentiende jaar bereikt had, in het klooster traden, Willem als conveers in de abdij van ter Doest, en Janne in een Karmelieter-convent, waarvan de naam ons onbekend is gebleven.

* * *

Toen nu, in de Lente van 1302, tot binnen de stille muren van beide monasteriën zich de tijding verspreidde, dat een ontzaglijke Franse heermacht naar Brugge oprukte, toen hadden zij beiden, elk in eigen sel, eerst overnacht in hun slaap, maar later zelfs bij dag en wakend, dat gezicht weer:

twee legers van gewapenden, een van burgers en een van ridders, strijdend in de wolken een strijd op leven en dood. . . .

En lijze, wonderlijze in de eerste dagen, dan luider, altijd luider, aanzwellend eindelijk als het van ver naderende ruisen van het Noordzeerot, had Willem, uit de stilbewaarde herinnering van zijn kinderviezioen in de Groeninger Kapel, het eenvoudig rijmgebed horen weerklinken van de ridder, die de burgers aanvoerde:

*„Willem, Godts ghenade is groet:
ghi redt Vlaenderen uutter noet.”*

En avond en morgen . . . , — bij avond, als de langzaam doodbloedende zon gloeivlammen wierp over de witte muren en langs het gewelf van zijn sel; en heel vroeg in de morgen, als de metten, in de noch in schemering gehulde kapel, de gehele gemeente samen brachten; — verdiepte hij zich in gedachten, of „*dat wondere visioen somtiden een teyken sijn mochte, alsdat hi het doester soude verlaten ende sich begheven naer die stede Brugghe, alwaer mher Jan Breydele krijgheren lichtte voer den groten oorloghe tegen Vrankericke. . . .*”

Dat God hem riep . . . , hem, de eenvoudige „*broeder-conveers ende den sone van sulcke slechte lieden, omme te helpen redden het diet van Vlaenderen, dat al so ghetrouwe was in den kerstenen ghelove, uut den handen van enen koninck, die den eertschen stede-houder van Godt selven doer sinre dienaren hadde laten beleidighen ende daertoe slaen,*” dat wilde of durfde hij noch niet verstaan, en vreedzaam bleef hij in de abdij zijn dagelijkse taak verrichten, afwachtende, dat een duidelijker bevel hem zou inlichten „*omtrent dat-ghone wat hy te doen hadde. . . .*”

„*Ende op den XI^{ten} Daghe van Homaent, sijnde Sinte Benedictusdach*”, had hij met een andere conveers van ter Doest „*twee melkzwitte meryen ghespannen in ene waghén*”, en was zo gereden naar een van de vele akkerlanden van het klooster, om er te hooien. . . .

De zon, noch pas wedergeboren voor de nieuwe dag, rees „*acn die side van Lisseweghen*” als een grote, vurige klaproos achter de bomen, die de hooggelegen weide omzoomden. . . .